

[Victor Larsen.]

sen til 3 Aar, hvis man flytter fra en Kommune med lavere Satser til en Kommune med højere Satser. Jeg tror, man skulde overveje dette. Der kan ikke være Tvivl om, at gaar man til dette, saa vil man i mange Tilfælde kunne modvirke den Lyst, som ikke mindst unge kan have til at rejse til Byen, en Lyst, som staar i Forbindelse med mange forskellige Forhold, men som ganske afgjort ogsaa har Forbindelse med det Forhold, at bliver den paagældende arbejdsløs, saa er han i Stand til ved at bosætte sig i en By at sikre sig en højere Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Idet jeg derefter gaar over til Lovforslaget om Ændring i Loven om offentlig Forsorg, vil jeg gerne sige, at paa en Række Omraader nærmer dette Forslag sig stærkt de af os stillede Ændringsforslag ved Revisionen af Forsorgsloven i Fjor Foraar. Det, vi ønskede med vore Ændringsforslag dengang, var at give Kommunalbestyrelserne Midler i Hænde over for Personer, som misbrugte Loven, over for Alimenter, der ikke tilbagebetalte de af det offentlige udlagte Bidrag, og over for arbejdssky Personer, som snyltede paa Samfundet, og gennem Maksimalbestemmelser for Kommunehjælp at lette Kommunalbestyrelserne deres Administration.

De af de ærede Forslagsstillere stillede Ændringsforslag til Loven om offentlig Forsorg træffer paa en Række Omraader det, vi har ønsket; men man mangler efter min Formening en Bestemmelse med Hensyn til Alimenter, og det er ikke noget lille Spørgsmaal. Udgiften for det offentliges Vedkommende aarlig til Alimenter, der ikke betaler skyldige Bidrag, løber op til 6—7 Mill. Kr., et meget betydeligt Beløb, og det forekommer mig, at de ærede Forslagsstillere burde have Opmærksomheden henvendt ogsaa paa dette Punkt.

§ 2 i Forslaget minder mig om vort Ændringsforslag ved Lovrevisionen i Fjor Foraar. Vi havde Invalidegrænse, her har man sat en Aldersrentegrænse, plus 100 Kr.; der er ikke nogen særlig stor Forskel. Jeg tror ikke, at man blot ved at røre denne ene Ting kan naa til Bunds i disse Forhold, der er et betydeligt Omraade her, som man maa forsøge at faa med. Det er en Bestemmelse, som gaar ud paa at sætte en Maksimumsgrænse for Indtægt plus Kommunehjælp, for Arbejdsindtægt plus Hjælp. En saadan Grænse vilde det være rimeligt, at man overvejer, og jeg ved mange socialdemokratisk styrede Kommuner, som har meget store Besværligheder og er inde i

dybtgaaende Overvejelser for at faa dette klarlagt og fastlagt, saaledes at der bliver Enighed og ensartet Behandling Landet over.

§ 3 betyder en Skærpelse.

Om § 4 vil jeg gerne sige, at et af vore omtalte Ændringsforslag gik ud paa, at saafremt en Person nægter at modtage et tilbudt kommunalt Arbejde eller andet Arbejde, som han efter sin Helbredstilstand er i Stand til at udføre, som er anvist af Kommunen, et offentligt Arbejdsanvisningskontor eller den Arbejdsløshedskasse, hvorfra vedkommende er Medlem, vil den Hjælp, der ydes ham, være at betragte som Fattighjælp med Virkning som i § 206 fastsat. Jeg tror, at man netop ved at forme en Tilægsbestemmelse til § 307 i Loven om offentlig Forsorg, saaledes som jeg her har angivet, vil ramme dybt ind i det, som er dette Forslags Hensigt. Netop derved vil man komme ind paa en Regulering af den Udbetaling, der her finder Sted, og man vil faa fat paa arbejdsvillige Personer paa en helt anden og meget bedre Maade, end Tilfældet er nu.

Med Hensyn til Lovforslaget om ændrede Regler for Statskassens Refusion til Kommunerne af visse Udgifter vil jeg gerne sige, at vi rejste fra konservativ Side allerede i Begyndelsen af indeværende Samling i Finansudvalget Spørgsmaalet om en hurtigere Refusion fra Staten til Kommunerne af de af Kommunerne udlagte Beløb. Vi gjorde det paa den Maade, fordi vi ønskede at gøre det saa let som muligt at faa Forholdene ændret, fordi vi mente, at netop ved at gribe det saaledes an. Lettede man Administrationens Arbejde for at faa indført andre Regler for Refusion. Vi er ganske paa Linie med Partiet Venstre i den Betragtning, at med de Krav, man nu stiller til Kommunerne, og saaledes som Forholdene er derude, er det en Nødvendighed, at Staten refunderer hurtigere og mere præcist, end Tilfældet er nu.

Her er Spørgsmaalet: Hvem skal have Sorteper? Staten siger for sit Vedkommende: Vi kan virkelig ikke; vi skulde have en meget større Kassebeholdning, vi kan virkelig ikke skaffe alle de Penge, der skal til, saa maatte vi opkræve saa og saa mange Ekstraskatter, maaske et helt Aars Skat. Og Staten har da for at slippe ud af denne Knibe henstillet til Kommunerne ude omkring at sørge for at frembringe en Kassebeholdning paa et Tidspunkt, hvor man vel maa vide, at det er praktisk taget komplet umuligt for Kommunerne med de Krav, man nu stiller til dem. Men Sorteper skal altsaa over til Kommunerne.